

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/373/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215947
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7712215947.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne POHOTOVOSŤ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 42, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len MS SR), Bratislava, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 16C/209/2012-56 z 18.2.2015 a uzneseniu 16C/153/2012-80 z 5.5.2015 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie 16C/209/2012-80.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. Návrh zamietol a II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenou mu 27.9.2012, domáhala voči žalovanej a na akom základe, čím žalobu odôvodnila (čo v nej uviedla), čo zistil z vyjadrenia žalovanej doručené mu 3.4.2013, že vo veci vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav: Z pripojeného spisu 10Er/437/2012 OS Michalovce [u súdneho exekútora (ďalej len exekútor) vedeného pod č. Ex8648/12 zistil, že na súd bola žiadosť o udelenie poverenia doručená 24.7.2012, že v návrhu oprávnený - Pohotovosť s.r.o. Bratislava, Pribinová 25, požiadala o vykonanie exekúcie proti povinnému Valentínovi Kimovi, na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, z 8.7.2011, sp.zn. : SR05272/11, ktorý nadobudol právoplatnosť 1.8.2011, a vykonateľnosť 4.8.2011, že týmto rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému, ako žalobkyňi, sumu 339 eur s príslušenstvom, že k žiadosti je pripojený návrh na vykonanie exekúcie, zmluva o úvere medzi dlžníkom Valentínom Kimom a veriteľom - Pohotovosť s.r.o., Pribinová 25, Bratislava a, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá uznesením z 9.8.2012. Konštatoval, že vo veci nariadil pojednávanie na 18.2.2015, ktorého sa však žalobkyňa bez ospravedlnenia nezúčastnila, že síce požiadala o zrušenie pojednávania, a to z dôvodu, že podala ústavnú sťažnosť, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu, a práva na nestranný súd, dôsledkom ktorej podľa nej má byť zrušenie rozhodnutia Krajského súdu, vo veci nevylúčeného sudcu povereného pojednávaním vo veci, že tento dôvod nepovažoval za vážny dôvod na odročenie pojednávania, ako to predpokladá § 119 O. s. p. v spojení s § 101 ods.2 O. s. p.. Keďže napriek tomu sa žalobkyňa na pojednávanie nedostavila, konal a rozhodol v jej neprítomnosti, v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Po vykonaní dokazovania vec právne posúdil takto: Citujúc znenie § 3 ods.1,2, § 5 ods.1,2, § 6 ods.1, § 9 ods.1,2, § 15 ods.1,2, § 19 ods. 1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci(ďalej len zákon) a po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody - v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., dospel k záveru, že návrh žalobkyne nie je dôvodný. Žalobkyňa sa domáha náhrady

škody z toho dôvodu, že súd nevydal poverenie v 15. dňovej lehote určenej v § 44 ods.1 Exekučného poriadku, a preto žalobkyňa tvrdí, že vznikli prieťahy v exekučnom konaní. Z exekučného spisu mal za preukázané, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnuté 9.8.2012 v lehote, zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia, nakoľko žiadosť nemala všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon. Žiadosť bola doručená 24.7.2012, a rozhodnuté o nej bolo 9.8.2012, avšak nie z dôvodu nečinnosti exekučného súdu, ale pre nedostatky samej žiadosti o udelenie poverenia. Lehota 15 dní podľa zákona plynie iba od doručenia žiadosti o udelenia poverenia, ktorá nemá žiadne vady. Nárok žalobkyne na náhradu škody, nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a preto nie je daný ani samotný základ jeho nároku. Z uvedeného dôvodu sa nezoberal správnosťou vyčíslenia výšky náhrady škody, či výšky nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa požadovala a návrh, ako neopodstatnený, zamietol. Ďalším dôvodom, pre ktorý bol návrh zamietnutý je to, že žalobkyňa nepreukázala splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., pred súdom, a to podmienku predbežného prerokovania nároku pred príslušným orgánom. V návrhu žalobkyňa síce uviedla, že v súlade s § 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z., písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku, ale do spisu nepredložila žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u žalovanej uplatnila, a kedy, a dokazovanie odkázala na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaná síce nepoprela, že jej žalobkyňa návrh adresovala, avšak uviedla, že návrh vykazoval množstvo nedostatkov, spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nárok mal týkať a pod. Nemožno akceptovať, aby doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu dokazoval súd, alebo žalovaná. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá žalobkyňa prístup, alebo ktorý by jej nemohla byť sprístupnený. Ak si žalobkyňa neponechala ani kópiu návrhu, sama sa dostala do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania, ale ani z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania. Ďalej mal za preukázané, že skutkové tvrdenia žalobkyne o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia, v zákonom stanovenej lehote, od ktorých odvodzovala svoj nárok na náhradu škody podľa § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z., sa nezakladajú na pravde. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p., podľa ktorého patrí náhrada úspešnej žalovanej. Keďže žalovaná trovy konania nevyčísliła v lehote 3 pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, vyslovil vo výroku rozsudku, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva, ako to vyplýva z § 151 ods.1,2 O.s.p.

Žalobkyňa proti rozhodnutiu podala v celosti v zákonnej lehote toto odvolanie z dôvodu, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. f) O. s. p.]; b) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. g) O. s. p.]; c) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p. - súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods.2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p.]; d) c) súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.], e) d) súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, f) e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), g) f) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedla: 1) Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovanej a jej (žalobkyne) zástupcu postupujúc podľa § 101 ods.2 O. s. p. preto, že sa (žalobkyňa) bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavila. 2) Citovala znenie § 101 ods.2 O. s. p. Z cit. ust. je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. 3) Riadne a včas požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods.2 O. s. p. a vec prejednať v jej neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. 4) Citovala znenie § 15 ods.1 O. s. p. 5) Uskutočnila podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomila súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že KS nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na „to“, že v jej očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie KS je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných KS v skutkovo a právne totožných veciach. Upozornila, že jej právny názor vyslovil KS v Trnave, napr. v rozhodnutí 11NcC/46/2012-24 zo 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov OS Dunajská Streda „s“ rozhodovania a vec

sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie OS Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie, ale obdobne rozhodol v ďalších 50 veciach a taktiež v mnohých ďalších veciach rovnako rozhodli o skutkovo a právne rovnakých veciach sťažovateľa KS v Nitre a KS v Prešove. Citovala, čo KS v Prešove a KS v Nitre k tomu v odôvodnení rozhodnutia uviedli. Je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV.US345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie vecí nestranným súdom podľa čl.36 ods.1 Listiny (a čl.46 ods.1 Ústavy SR) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávanía a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). (I.ÚS27/98). Osobitne je nutné uviesť, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu zákonný sudca podľa čl.48 ods.1 vety prvej Ústavy SR (III.ÚS16/2000). Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté spôsoby ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ECtHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25.2.1997, ods.73). Dôkaz: Náhodne vybrané rozhodnutia KS v skutkovo a právne zhodných veciach. 6) Za takýchto okolností a s vedomím, že: názor KS vo veci nestrannosti pre rozpor „z“ rozhodovacou praxou iných KS, ÚS SR a ESĽP v Štrasburgu, neobstojí; podala ústavnú sťažnosť pre porušovanie svojho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia KS; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym „pojednávaním“, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. 7) Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jej práva na súdnu ochranu, osobitne mária jej možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné! 8) Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jej žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávanía z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval § 101 ods.2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za jej neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. 9) Nemala sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemala sa možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom. 10) V konkrétnostiach, napr. uvádza, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ňou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie). Aby súd mohol konštatovať, že v príslušnom exekučnom konaní sa nevyskytol nesprávny úradný postup, je potrebné zisťovať aj moment skutočného doručenia riadneho poverenia (rozhodnutia o žiadosti na vydanie poverenia). 11) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 12) Súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. 13) Ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sama nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Podľa konštantnej judikatúry ECtHR nemôže vnútroštátny súd založiť svoje rozhodnutie na skutočnostiach, o ktorých strana vystupujúca v konaní nevedela. Nie je pritom dôležité ani to, či tieto skutočnosti boli predložené ako dôkazy druhou stranou konania. 14) Kontradiktórnosť

súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. [Krčmár a ostatní c. Česká republika (ďalej len ČR), rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97]. K skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. 1) Tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácií, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal jej (žalobkyni) súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj „právny“ otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jej právo na kontradiktórny súdny proces. 2) V prípade, že vnútroštátny súd, ktorý na základe informácií o skutkových a právnych okolnostiach, ktorými disponuje alebo s ktorými sa oboznámil v dôsledku dokazovania vykonaného ex offo (upozorňuje, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám), zistil, že „exituje“ okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. 3) V súlade s judikatúrou ÚS SR účastník konania má právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 4) Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. (napr. rozsudky Nideröst - Huber v. Švajčiarsko z 18.2.1997, ods.24 a Mantovanelli v. Francúzsko z 18.3.1997, ods.33). 5) Kontradiktórnosť súdneho procesu sa však neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a zaručuje sa tak v tr. procese, ako aj občianskoprávnom procese a procese pred ÚS. (Krčmár a ostatní c. ČR, rozsudok z 3.3.2000 vo veci sťažnosti č.35376/97). 6) Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. K skutočnosti, že sa žalovaná vo veci nevyjadrila napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu. 1) Ak žalovaná nereagovala na výzvu súdu, aby predložila písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods.3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ňou (žalobkyňou) tvrdený skutkový stav. 2) Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovala vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a „na následne“ vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O. s. p. K majetkovej škode. 1) Súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti. Súd sa však v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla „s“ titulu na udržiavanie a správy informačného systému a „s“ titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde); V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. 2) Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva strany prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostala odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Čl. 6 Dohovoru teda zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. 3) Povinnosť všeobecných súdov odôvodniť svoje rozhodnutie zdôrazňuje aj samotný ÚS vo svojej konštantnej judikatúre. Citovala, čo ÚS, o. i., uviedol v Náleze III.ÚS36/2010. 4) Z „odôvodnenia“ rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. 5) Súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku

ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález ÚS SR I.ÚS243/07 z 19.6.2008).

6) Navyše, súd napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje ona a žalovaná, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Pri dodržiavaní jej práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Úplne sa totižto stráca podstata tohto práva - poznať premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís súd dospel v konkrétnom individuálnom a skutkovo ojedinelom prípade.

7) Nesúhlasí však ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu.

8) Pri špecifikácii majetkovej škody v žalobe výslovne uviedla, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

9) Hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom ZP, ktorého vyhotovenie zabezpečila. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ju podľa § 120 ods.4 O. s. p. a neoznámil jej, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mala priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

10) Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby (nové listiny, podania a skutočnosti súvisiace s prieťahmi v konaní a rozhodovaním mimo zákonnú lehotu), pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Tieto dôkazy nemohla predložiť spolu so žalobou a nemohla ich predložiť ani neskôr, pretože „nebolo“ súdom poučená a informovaná, ako to uvádza v texte.

11) K oboznámeniu sa so ZP č.1/2014 o výške vzniknutej škody (Uvedená argumentácia nie je súčasťou odvolania proti rozsudku o žalobe označenej ako ISTINA RS).

a) Predložila ako dôkaz o vzniku škody ZP č.1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným ZP je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku a to v posudku určenej výške.

b) Ak súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázala, že by jej postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda pričom ďalej uvádza, že bližšie nešpecifikovala jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, nakoľko určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým ZP. ZP totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli ňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou ZP sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových „nákladoch“, „nákladoch“ na tlač, nákladov na úpravu informačného systému, „nákladoch“ na poštovné a „nákladoch“ na telekomunikačné služby.

c) Nemožno sa napokon nevyjadriť ku skutočnosti, že predložila ZP až po roku a pol od podania žaloby na súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti samotný ZP, z ktorého vyplýva, že zadala jeho vypracovanie ešte 1.3.2013. Vypracovanie ZP je tak dôkladné a zároveň jeho vypracovanie bolo tak zložité, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, že jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Táto skutočnosť je objektívnou skutočnosťou, ktorú nevie ovplyvniť. Uvedená zložitosť veci predstavuje aj zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navyše vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bola nútená svoje nároky uplatniť včas, a to aj v situácii, kedy vedela výšku škody určiť len odhadom, a nebol priestor na získanie ZP.

d) V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitémnym rozsudkom. K nemajetkovej ujme.

1) Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných „prílohov“ zaručeného čl.48 ods.2 Ústavy SR, ako aj práv na „prejedanie“ veci v primeranej lehote zaručeného čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zák. stanovenom čase. ÚS rovnako tak stanovil, že má ako účastník konania aj právo na to, aby každý spor alebo iná právna vec sa pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. 2) Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zák. stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody! 3) Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní jej nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. 4) Súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutie. S takýmto odôvodnením však nemožno súhlasiť. Jej práva boli porušené prekročením „zákonnom“ stanovenej lehoty a tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania! Preto: Sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si zvolila, navyše, keď podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov; Sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, navyše, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl.2 ods.2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zák. štátnym orgánom; Sú irelevantné úvahy súdu o udržiavaní kontaktu exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. 5) Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jej právnej sfére „nerešpektovaní“ zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Jasne a zrozumiteľne opísala, aké problémy nastali a vyplatenie spravodlivej satisfakcie oprela aj o podstatnú judikatúru ÚS spojenú s porušovaním v žalobe označených práv. K návrhu na prerušenie konania 1) Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu jej návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jej práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. 2) Na podporu uvedeného tvrdenia poukázala na judikatúru KS (mutatis mutandis Rozsudok KS v Žiline 9Co/174/2014; citovala, čo v ňom na str.3 uvádza). S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadala zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu na opätovné prejednanie.

Súd uznesením z 5.5.2015 uložil žalobkyni, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia zaplatila súdny poplatok za (predmet poplatku) odvolanie, ktorý je 20 € (pol.č.7a sadzobníka súdnych poplatkov).

Voči tomuto uzneseniu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, pričom uznesenie napadla v celom rozsahu. K dôvodom tohto postoja uviedla: 1) Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Citovala časť znenia (prvú vetu) § 169 ods.1 O. s. p. Výnimky z povinnosti uviesť v písomnom vyhotovení uznesenia odôvodnenie ustanovuje § 169 v ods.2 a 3, pričom tam uvedené podmienky pri napadnutom uznesení splnené neboli. Z uvedeného dôvodu je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné, pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. 2. Keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu môže len hádať. 3. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod na zrušenie uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa položky 7a konštatoval v množstve vecí, napr. Krajský súd v Žiline, napr. v konaní 8Co/295/2013, ktorý zaslala v prílohe. Dôkaz: Uznesenie Krajského súdu v Žiline 8Co/295/2013 z 30.7.2013. 4. Bol jej vyrubený súdny poplatok vo výške 20 € za podané odvolanie. Sú však uviedol, že súdny poplatok je vyrubený v zmysle pol.č.7a sadzobníka súdnych poplatkov zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. 5. Podľa položky č.7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a p. ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov. 6. Podľa dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák.č.145/95 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (predmetný návrh zák. obsahuje legislatívnu zmenu smerujúcu k zavedeniu súdneho poplatku za podanie žaloby), čl. II k bodu 3: Žaloby sa budú spoplatňovať podľa pol.č.1 Sadzobníka súdnych poplatkov. 7. Podľa odôvodnenia pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu poslancov Antona Martvoňa, Otta Brixiho, Daniela Duchoňa a Ladislava Kamenického k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (tlač č.145) (schváleným návrhom došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 €). V nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym

úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20 €, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu zák. (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnyim návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby (položka 1), ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. 8. Podala odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Preto nemôže byť vyzvaná na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. 9. Všetky uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo 39/2007 z 29.3.2007 (citovala z neho; rozhodnutie pre lepšiu orientáciu v prílohe priložila). 10. V prílohe zák.č.71/92 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. 11. Bola jej v rozpore so zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ZoSP; poznámka žalobkyne) uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemala. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl.12 ods.1 a čl.13 ods.1 písm. a) Ústavy SR. 12. V § 1 ods.1 ZoSP je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl.59 ods.2 ústavy, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Podľa uvedeného ustanovenia sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl.59 ods.2 ústavy vylúčené (k tomu pozri Edmund Horváth: Zákon o súdnych poplatkoch komentár. Bratislava: Iura Edition 2006 s.8, a n. tiež rozsudok NS SR 4Cdo 39/2007 z 29.3.2007). 13. Úprava poplatkovej povinnosti predstavuje jeden zo základných aspektov podmieňujúcich právo na súdnu ochranu podľa čl.46 ods.1 ústavy. Ak zák. v tomto smere ustanovil pevné a jasné pravidlá umožňujúce prístup k súdu taktiež splnením v ňom obsiahnutých podmienok, potom tieto podmienky musí akceptovať nielen každý, kto sa dovoľáva práva na súdnu ochranu, ale rovnako a v neposlednom rade aj štát prostredníctvom orgánov súdnej moci. 14. Vzhľadom na uvedené, ak je účastníkovi konania v rozpore so zák.č.71/92 Zb. ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl.46 ods.1 ústavy, ale rovnako tak aj porušenie čl.12 ods.1, no najmä čl.13 ods.1 písm. a) ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (m. m. (Nález Ústavného súdu SR I.ÚS252/05 z 22.3.2006). 15. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl.2 ods.2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. 16. Navyše, podľa §18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. V danom prípade bola žaloba ňou podaná pred 1.10.2012 konanie teda začalo pred účinnosťou zák.č.286/12 Z. z. (zákon ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony) a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa § 4 ods.1 písm. k) ZoSP konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. 17. S uvedeným sa stotožňuje aj NS SR, ktorý v uznesení sp. zn. 5 M Cdo 14/2007 z 30.06.2008 vyslovil názor, že spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania. V tomto prípade ide o zužujúci výklad, a citoval, čo NS SR v predmetnom uznesení uviedol. 18. Vyššie uvedený právny záver NS SR je v súlade s jeho ďalším publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, a to uznesením NS SR sp. zn. 6 M Cdo 2/2011 z 10.8.2011, ktorým vyslovuje názor, že v čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. Išlo o vecné oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, ktoré vyplývalo priamo zo zákona, a teda konanie je od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Za žiadny procesný úkon urobený v tomto konaní sa poplatok neplatí. Je preto logické, že ak sa oslobodzuje konanie ako celok, oslobodzuje sa aj odvolacie konanie, čo potvrdzuje ust. § 4 ods.4 zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch. 19. Uvedený záver je potvrdený medzi inými, napr. Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktorý pristúpil k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a. Dôkaz: Uznesenie Okresného súdu Komárno 8C/842/2012 zo 16.10.2013, Uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota 16C/174/2012 z 3.1.2014.

20. Na podporu uvedeného záveru rovnako priložil aj časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa uskutočnilo 27.11.2013 o 09:00 hod, na č. dv. 204. 1. poschodie Krajského súdu v Banskej Bystrici Skuteckého ul. 7, kde sa rozoberala otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzovníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorú sme v záujme žalobcu žiadali sprístupniť v zmysle žiadosti o sprístupnenie informácie zo 23.3.2015 podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Dôkaz: Odpoveď na žiadosť o sprístupnenie informácie v zmysle zák. č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov + časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa uskutočnilo 27.11.2013. S poukazom na uvedenú právnu argumentáciu žiadala súd, aby s poukazom na § 210a O. s. p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a ak tento postup súd nevyužije, žiadala odvolací súd, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Rovnako odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie voči uzneseniu z 5.5.2015 v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a toto potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní odvolací súd uvádza:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený žalobkyňou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS311/2013-10 z 29.5.2013, III.351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti proti uzneseniu 6NcC/52/2012 z 19.10.2012 KS v Košiciach, ktorým sudkyňa Mgr. Daniela Pristášová nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci (spojená do konania 16C/133/2012). Súd preto mohol nariadiť pojednávanie a rozhodnúť o veci samej.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním z 3.4.2012, teda nebola založená ani možnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b).

Okrem toho stav, že žalobkyňa nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní z 18.2.2015 (č.l.49-55), na ktorom sa však žalobkyňa - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

K napadnutému uzneseniu a námietkam uvedeným v odvolaní proti nemu možno doplniť nasledovné: Pre vznik poplatkovej povinnosti za odvolanie je rozhodujúca právna úprava účinná v čase podania odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom, teda v danom prípade účinná od 1.7.2014 (odvolanie podané 13.3.2015), čo má za následok vznik poplatkovej povinnosti za odvolanie.

Poplatok za odvolanie sa platí podľa pol. 7a sadzobníka, v rovnakej sadzbe ako za žalobu.

Podľa § 5 ods.1 písm. a) zák.č.71/92 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods.2 cit. zák. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Na účely plnenia poplatkovej povinnosti účastníkov konania však prvostupňová i druhostupňová fáza konania predstavuje samostatné konania (§ 6 ods.2 prvá veta zák. o súdnych poplatkoch). Konaním na návrh sa rozumie predovšetkým konanie podľa O. s. p. a to pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie. Znamená to, že súdny poplatok sa predovšetkým platí za podaný návrh v prvom stupni. Ak konanie prechádza do fázy druhostupňovej, treba poplatok zaplatiť opätovne, a to podľa rovnakej sadzby ako v konaní uskutočnenom na prvom stupni. Ak je teda sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie v jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní. Na uvedené ust. nadväzuje § 7, v ktorom sa určuje základ poplatku pri jednotlivých druhoch predmetov poplatkových úkonov. Z ich formulácie je zrejmé, že za základ poplatku sa považuje vždy predmet konania vo veci samej, teda vo veciach začatých na návrh, predmet konania určený žalobou (návrhom). Ten je aj predmetom odvolacieho konania, a to v rozsahu, v akom sa rozhodnutie súdu odvolaním napadá. Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním.

Žalobkyňa podala žalobu na súd 27.9.2012. Vzhľadom na vtedy účinnú právnu úpravu, od zaplatenia súdneho poplatku za návrh bola oslobodená [§ 4 ods.1 písm. k) zák. o súdnych poplatkoch, účinného do 30.9.2012, ktorý bol s účinnosťou od 1.10.2012 zrušený]. V prílohe sadzobníka súdnych poplatkov (pol. 7a) bola určená sadzba súdneho poplatku za tento druh návrhov pevnou sumou vo výške 20 €. Pre spoplatnenie úkonu je rozhodujúce, kedy návrh (žaloba, odvolanie, dovolanie) bol podaný. Žalobkyňa odvolanie proti rozsudku súdu podala 13.3.2015, teda v čase keď už boli konania na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom spoplatnené (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/323/2014 z 28.1.2015).

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spočívajúce v uvedení položky sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol poplatok určený je dostatočné, v súlade s bežnou a zaužívanou praxou a vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia a nenapĺňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.